

8/2014

BRNEŇSKÝ EVANGELICKÝ MEŠIČŇNÍK
SETKÁVÁNÍ

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453, 542 210 332
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Jiří Gruber a Olga Tydlitátová, faráři
seniorátní kazatelé: Jiří Šimsa a Kateřina Rybáriková
kurátor: Václav Matoulek, past. pracovnice: Marie Melicharová

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangnet.cz>
kazatelé: Martin Horák a Alexandra Hauserová, faráři
kurátor: Jaroslav Kučera, past. pracovnice: Marta Vařílková

Farní sbor ČCE v Brně - Husovicích

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://www.ccehusovice.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně - Židenicích

Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8, tel: 530 324 052
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangnet.cz>
kazatelé: Pavel Kašpar a Marta Židková, faráři
kurátor: Miroslav Maňák, past. pracovnice: Jana Kašparová

Diakonie ČCE - středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Jan Soběslavský

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Hana Svobodová

Setkávání - brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2014 (XVI). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Martin Horák. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 15 Kč. Roční předplatné 150 Kč, sponzorské 200 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. Vychází 10x ročně.

Škola jménem Život

Prázdniny skončily a žáčkům a studentům začínají povinnosti. Žádná objemná věta a světooborné oznámení. Ale zkusme se podívat na školu i jinak. Použiji k tomu slova jedné paní učitelky z televizního pořadu Sváteční slovo: "Život je jedna velká škola. Všichni jsme žáci a učitelé zároveň."

Zpočátku školáčky chápou učitele jen jako ty, kteří je učí školní dovednosti. Až postupem doby začínou vnímat učitele i jako osobnosti, hodnotí jejich projev a také začínou měnit svoje chování vůči nim. Vzpomínám si, co jsme si zkoušeli dovolit k učitelům, kteří u nás neměli příliš autoritu. A mysleli jsme si, řečeno dnešními slovy, jací jsme "kingové". Někdy jsme se pokusili i z vyučování zdrhnout a kupodivu to většinou bez problémů prošlo. Ale poměrně brzy po škole jsem si uvědomila, že jsme těmto učitelům ubližovali, a je mi to zpětně líto i dnes. Snad se dají tyto prohřešky ze základní školy trochu omluvit tak trochu jako kolektivní chyba.

Ovšem, jak se obrazně říká, po přejití do školy života už jsme tu sami za sebe a neměli bychom se vymlouvat na tu kolektivní chybu. Zvláště závazný a závažný je ten pojem "učitel", a z toho bychom se neměli snažit zdrhnout (anebo co nejméněkrát zdrhnout). Tentokrát jsme zodpovědní za svoje selhání ve funkci učitele, kdy na naše zaváhání nebo jen prostou lenost může někdo doplatit tím, že sejde ze správné cesty nebo mine určený cíl. A zároveň bychom měli být vnímavými žáky vůči učitelům kolem nás. Vzpomínám na své učitele, jak z devítiletky, tak ze střední školy, a až dodatečně oceňuji, co nám dali do života. Nejen všeobecné a odborné znalosti, ale právě ten lidský přístup k životu. Zvláště ti přísnější, ale spravedliví. Až s postupujícím časem vidím i ten druhý rozměr jejich učení, učení příkladem vlastního života.

Letos jsme měli sraz padesát let po ukončení základní devítileté školy. Z ještě několika žijících učitelů přišli mezi nás dva, tedy učitel a učitelka. Už staříček pan učitel (90 let) nám vyprávěl, že ještě když učil, měl v jedné třídě dva hochy rošťáky, dvojčata. Občas je musel nechávat po škole a jemu se jednou udělalo moc špatně. Hoši to zpozorovali a i přes protest učitele běželi sehnat pomoc. V nemocnici mu pak řekli, že mu kluci zachránili život. Řekl nám, že tato příhoda ho naučila dívat se na děti i dospělé úplně jinak, že i ti obecně odepisovaní mohou udělat dobré věci a mají své místo v životě.

A příběh paní učitelky, naší třídní, je také poučením, jak svým způsobem života můžeme ovlivnit život druhých. Byla tehdy ještě mladá, když nás začala učit, byla pouze o pět let starší než my. Ale už tenkrát jsme si jí vážili, vůči ní jsme si celkem nic nedovolili. A protože byla slušná a protože nevstoupila do KSČ, tak ji tehdejší režim trestal tím, že putovala ze školy na školu. A učila také v polepšovně ve Střílkách. Letos nám vyprávěla, že před lety si udělali sraz i bývalí žáci z polepšovny, na který ji pozvali. Jeden z jejích žáků jí řekl, že díky tomu, jak ona se k nim chovala, se rozhodl pro studium na teologické fakultě a je teď farářem Církve československé husitské. A poznali jsme, že ji to těší.

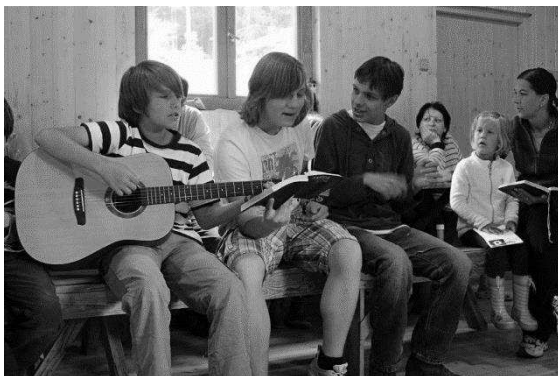
Z toho je vidět, že někdy nemusíme o Bohu říci ani slovo, ale to, jak žijeme, jak jednáme, může druhým sdělit mnohem víc, co promění jejich život a oni najdou to nejcennější - Boží lásku. Nezapomínejme tedy na to, že život je jedna velká škola, ale už bez prázdnin.

Mirka Šidlová

BYLO

Prázdniny na Blažkově 2014

V prvním srpnovém týdnu probíhal již tradičně pobyt sboru Brno I v rekreačním středisku Blažkov. Pobyt začínal v sobotu, ale účastníci se sjížděli do tábora postupně. Stejnou sobotu totiž končil tábor evangelického skautu, na kterém byla většina naší mládeže, a také mnoho dospělých bylo zaneprázdněno.

Hned jak jsme dorazili na Blažkov, všimli jsme si, že je něco jinak. Jídelna byla světlejší, a po vstupu se ukázalo, že je také o dost větší. Přestože se vnitřní prostor výrazně rozšířil, účastníci nebyli připraveni o možnost popíjet kávu a konverzovat pod střešou nové, prostornější verandy. Stěny jídelny byly zatepleny, takže se nemusíme bát, že nám během podzimních a jarních brigád bude zima. Tak neváhejte a přijedte nám pomoci!

V pondělí, když už jsme byli v plném počtu, mohl po snídani začít biblický program. Dospělí a mládež a starší děti probírali téma světových náboženství, i když každá skupina trochu jiným způsobem. Na začátku jsme měli společné zahájení se zpíváním písniček ze zpěvníku Svítá a krátké představení náboženství. Program pro dospělé a mládež si připravili čtyři přítomní faráři. Pondělí měl na starosti Jiří Gruber, který povídal o protestantismu. V úterý si připravil Martin Grombiřík výklad o katolicismu. Martin Horák ve spolupráci s Petrou Michalovou ve středu přiblížili judaismus. Islám a jeho zvyky objasnila vojenská kaplanka Gabriela Horáková. V pátek jsme si promítli film o buddhismu, na jehož scénáři se podílel teolog Hans Küng.

Starším dětem připravovali program Bára a Sam Popelářovi, Filip Michal a já. Na začátku jsme si vždy o daném náboženství něco pověděli a případně o něm společně diskutovali. Následovala krátká hra. V úterý jsme například dostali úkol postavit z přírodnin model katolického a evangelického kostela, v pátek jsme si zase pod Barčiným vedením zacvičili kung-fu.

Skupinka dětí mladších devíti let objevovala dokonalost Božího stvoření pod vedením Ivy Oukropcové, Adélky Lokajové a dalších dobrovolníků z řad mládeže. Po večeři se také konaly večerníčky, na kterých se dokonce podílely i samy děti.

Večery patřily tradičnímu rozhovoru generací, kdy se v pokládání dotazů střídala mládež a dospělí. Slyšeli jsme spoustu různých názorů a zkušeností a měli jsme možnost se přidat se svými vlastními. I když bylo občas mokro a párkrát i pořádně pršelo, nic nám nebránilo si pobyt užít a nasbírat i nějaké houby. Někdy jsme se odpoledne vyrazili koupat do nedalekého lomu, nebo jsme na procházku do lesa. Pro ty, kteří si s sebou přivezli kola, zde byla spousta možností na kratší i delší výlety.

Děkujeme všem, kteří se podíleli na chodu tábora, ať už chystali program, vařili, nakupovali, nebo organizovali. Bez nich by totiž žádný Blažkov nebyl.

Tak za rok zase na viděnou!

Jana Grombiříková

LeSeM

Po několika dnech deště konečně slunečný den, na zápraží chatek vládne pohodová atmosféra. Jak by ne, po skvělém obědě a biblickém programu je každý nasycen po fyzické i duchovní stránce. Záchody nejsou obsazené, což je mezi letošními turnusy zde na Blažkově spíše výjimkou. Všechno nasvědčuje skvělému, srpnovému „vegetu“. Ale je tu ještě jedna věc, co visí ve vzduchu. Všichni cítí, že se něco blíží. Staří mazáci, kteří jsou tu již potřetí, to dobře znají. Zato pro nováčky se jedná o program opředený mnoha historkami. A je to tu! Zvuk píšťalky neoznačuje nic jiného než třetí ročník proslulého závodu Camel Trophy – závodu, který dá účastníkovi možnost si sáhnout na dno svých psychických i fyzických sil. V závodě, ve kterém nestačí pouze nést celou dobu na ramenou pneumatiku od traktoru, se musí účastníci plazit bahnem, brodit řekou a pít nevábně vypadající, natož chutnající elixír. Tento závod je součástí jedinečné akce LeSeM – Letního Setkání Mládeže. Tato akce je pořádána pro mládež Brněnského seniorátu ve věkovém rozmezí 14 – 19 let na Blažkově vždy poslední týden prázdnin. Tým vedoucích čítající Terku Ryšavou, Terku Chladilovou, Laďu Chladila, Kubu Rozbořila, Pavla Bláhu a Mikiho Erdingera připravil již potřetí v řadě tuto akci a rozhodně nikoho nezklamali. LeSeM bylo od začátku až do konce nadupané programy. Letošní ročník s heslem a názvem „Máš na to?!“ nabídl svým 24 účastníkům krom závodů, her, sportů, skvělých a originálních dílen také debaty a programy na toto téma. V jednotlivých dnech jsme řešili, zda máme na to odpouštět, pomáhat, věřit si, zvěstovat víru a

svědčit o ní svým životem. LeSeM je akce otevřená všem, kteří touží poznat nové přátele, lépe poznat sami sebe, diskutovat, bavit se a vychutnat si poslední zbytky prázdnin. Myslíš, že na něco takového nemáš ... chyba ... Máš na to!

Jáchym Sláma

Bratři Lví srdce v Lovětíně - letní tábor ČCE Husovice

Na přelomu července a srpna se skupina asi 30 dětí zasadila o záchranu vzdálené země Nangijaly, když se statečně vzbouřila proti diktatuře odporného tyрана Tengila. Reportérům Setkávání se podařilo zjistit, že tato výjimečná skupina dětí sestávala převážně z „vřešťanů“ z ČCE Husovice a jejich přátel z Brna a okolí.

Za pomoci několika vedoucích z řad mládeže (v čele s Pepinou Smetanovou a Františkou Hájkovou) a faráře Štěpána Hájka (který každého rána povzbuzoval děti příběhy významných osobností z církevních dějin) doprovázeli vřešťani bratry Lví srdce (nemocného Suchárka a silného Jonatána) na cestě za osvobozením Sípkového údolí v překrásné Nangijale. Během jednoho týdne se dokázali využití rytířským dovednostem a mravům, vyzbrojit se meči, štíty a obzvláště důvtipem, taktikou a mužností, aby se v závěru týdne utkali s Tengilem a jeho úděsnou nestvůrou Katlou. Bratři Lví srdce ukazovali svými příběhy vřešťanům význam svobody, společenství, věrného přátelství a sebeobětování...

Lucie Prejzová

Ekumenické setkání s Biblií a uměním

má již mnohaletou tradici a letos se „ESBU“ uskutečnilo ve dnech 20. – 26. 7. v Třebíči. Sešlo se na něm asi 45 účastníků seniorského věku. Pro letošní sejití bylo zvoleno téma: Mezináboženský dialog – zrada nebo cesta do budoucnosti?

Pro hlubší uvedení do tématu byl v neděli večer, po přátelském zahájení, uveden francouzsko-americký kreslený film iránské režisérky Marjane Satrapi, nesoucí název Persepolis. Jedná se o autobiografický příběh, který na osudech hlavní hrdinky, jejího zrání od dětství do dospělosti, ukazuje dopad střetu islámské a západní kultury, navíc vyhocený kvůli politickým zvratům v Iránu. Film je natočený podle stejnojmenného komiksu francouzské autorky iránského původu. Za svůj aktuální námět a zároveň často nonverbální zvýšenou sdělnost díky kreslířským zkratkám si vysloužil mnohá mezinárodní ocenění. Sledovali jsme ho téměř bez dechu a každopádně u většiny účastníků nažhavlil zájem o plánovaný program, který nás čekal v dalších dnech.

V pondělí po ranní pobožnosti faráře M. Vašiny, v níž nám přiblížil pojem Boží svobody, se hlavní přednášky ujal Pavel Hošek (docent evangelické teologické fakulty v Praze). Hned v úvodu zaznělo, že pro zachování světového míru je už dávno překonaná otázka Zda? (dialog ano či ne?), ale hledá se řešení Jak? Světový mír nelze uhájit bez příměří mezi náboženstvími a to nelze zajistit bez mezináboženské komunikace. Mimo jiné zaznělo též, že od nynějška musí

každá nová formulace křesťanské víry vzít v potaz též pojetí muslimské. Křesťan si nemůže nevšímat jiných náboženství. Bůh chce, aby všichni lidé došli spásy. Škoda, že přednášející ve snaze být tolerantní k jiným náboženstvím zrelativizoval křesťanství jako jednu možnou cestu, přičemž vyřkl názor, že tu správnou cestu určí až Bůh na konci věků. (Zde jsem podobně jako řada přítomných křesťanů postrádala osobně angažovaný přístup ke křesťanskému vyznání.) V dalším výkladu nás přednášející seznámil se stávajícími modely, jakými je v teologii prezentovaná možná cesta ke spáse (žasli jsme nad tím, co si lidé všechno „navymýšlí“). Dozvěděli jsme se též, že mezináboženský dialog se vede na více rovinách (zatím jsou čtyři, a to teologická, spirituální, etická a komunální).

Po přednášce následovala živá diskuse, v níž mimo jiné zaznělo, že je třeba zabránit tomu, aby se v mezináboženském dialogu nejednalo o konferenční turistiku náboženských elit, které si sdělují své vykonstruované teorie. Pro praktické soužití s jinými náboženstvími je třeba hledat platformu, na níž by mohlo docházet ke spolupráci. Křesťanství by mělo zprůhlednit a srozumitelně formulovat, v co vlastně věříme a jaká máme nezpochybnitelná věroučná dogmata; prostě mít nějaké věroučné zásady, které ve sféře svého vlivu prosazujeme a sami dodržujeme, jinak nás narůstající islám převálcuje...)

Následující den byl věnován informacím o vzniku a vývoji islámu. Přednášel nám významný odborník, arabista působící po revoluci jako ředitel Orientálního ústavu, nyní působící ve Francii, pan Zdeněk Miller. Dozvěděli jsme se řadu informací o vzniku a vývoji islámu, který se při svém zrodu chtěl odlišit jako politikum od judaismu i křesťanství. V průběhu věků získával islám různé podoby ovlivněné politickým uspořádáním země, do níž pronikl. Islám nezná církevní instituci, jak jsme zvyklí u katolické církve. Muslimská obec je zároveň politická jednotka, v jejímž čele stojí vrchní chalífa. Jeho autorita je veliká, v podstatě lze říci, že nikde na světě se příkazy nedodržují tak jako v islámu.

Na tuto přednášku navázala další z úst místopředsedy ústředí Muslimských obcí v ČR, Dr. Vladimíra Sáňky. Ten uvedl, že islám ho oslovil před více než dvaceti lety, kdy byl vyslán na práci do zahraničí mezi věřící muslimy. Po návratu se stal praktikujícím muslimem a jeho kariéra postupně stoupala. Jeho popis víry a chování muslimů, (v naší republice je jich prý okolo 12 tisíc) působil mírumilovně, až nereálně pohodově. Současní muslimové u nás prý sledují cíle: vzdát se podceňování žen, přehodnotit některá dogmata, která jsou v konfliktu s vědou, říci „ne“ terorismu, žít na základě projevů lásky k Bohu a lásky k bližnímu. Korán prý říká: Není boha kromě Boha, trpělivost je krásná, Bůh nemá rád extrémý. Otázky z pléna o postihu odpadlíků dle nařízení Šarija zůstaly bez odpovědi.

Zajímavě vyzněla i panelová diskuse, kde za stolem tázaných usedl Jan Sokol, Jan Schneider, Michal Otřisal, který coby předseda výboru ESBU celý týden moderoval program, a farářka místního evangelického sboru Jana Potočková. Zatímco profesor Jan Sokol exaktně rozebral potřebu mezináboženského dialogu, jeho původ i co od něj můžeme čekat, líbil se mi vyznavačský postoj farářky Potočkové, která řekla, že život, zástupná oběť Ježíše Krista a jeho výzva k následování je pro ni dostatečný zdroj víry, který

není třeba konfrontovat s islámem (viz vyústění přednášky docenta Hoška). Jde o to vzít oběť Ježíše Krista vážně, důsledně, s touhou nalézat Boží cestu, a s důvěrou, že tato snaha bude zúročena.

Mezi odpovídajícími v diskusním panelu byl též psychoterapeut Jan Šikl, který v samostatné přednášce sděloval některé poznatky z hlubinné psychologie.

Týdenní pobyt byl oživen celodenním výletem do Znojma a večerním koncertem hry na varhany a trubku v bazilice sv. Prokopa. Čtvrteční večer se konala ekumenická bohoslužba v evangelickém kostele, tentokrát s několika písněmi z Taizé, které jsme se v průběhu týdne vícehlasně naučili. V pátek odpoledne proběhla už tradiční zahradní slavnost, jejíž program vytvořili účastníci. V sobotu se konala, rovněž tradičně, valná hromada, při níž byl zhodnocen celý týden i anketa, týkající se plánů do budoucna. Zvažuje se změna místa setkání a vážným kandidátem jsou Jánské Lázně. Za zdařilý průběh letošního setkání patří dík všem organizátorům, z nichž zástupně jmenuji Michala Otrísala, Věru Lukášovou a Evu Knapp, Mílu Vašinu a jiné, kteří vařili kávu, přinášeli vodu, přemísťovali stoly, nabízeli své taxi služby těm, kteří už chodí s obtížemi. Díky za spoustu informací a krásné společenství, a dá-li Pán Bůh, těšíme se na ESBU 2015.

Jana Slámová

MS 2014

Doufám, že nadpis upoutal aspoň 90% čtenářů – mužů. Pro ně je zejména tento článek určen. Samozřejmě budu rád, když i ženy budou číst dál. Zkratka MS neznamena mistrovství světa, ale úplně něco jiného...

Letos jsme spolu s manželkou po x letech konečně dospěli k rozhodnutí, že bychom rádi společně prožili část dovolené o samotě a rádi bychom při té příležitosti i prohloubili náš vztah. Prostě jsem si uvědomil, že investice do věcí, na kterých mi v životě záleží, jsou ty nejlépe zhodnocené, a tak jsem nás přihlásil na manželská setkání (už tedy tušíte, co znamená ona zkratka MS) v Kroměříži, které již 25 let pořádají naši katoličtí bratři a sestry.

Já jel na setkání s pocitem podivné předtuchy neznáma. Ale s nadějným očekáváním věcí příštích. Už při příjezdu jsem se zarazil. Všichni mi hned tykali, všichni v okolí se navzájem objímali, hlasitě zdravili a jinak projevovali radost, že jsou zde. Žehnali si navzájem. A to byl teprve začátek...

Hned v neděli jsem se dozvěděl, že moje odpověď „dobrý“ na manželčinu otázku: „Jak bylo dnes v práci?“ není dostačující. A následně zjistil, že i chlapi mohou mít pocit jiný než dobrý nebo špatný! To, že muž rozliší asi 20 druhů barev a žena asi 256 000 barev, jsem už tak nějak tušil, ale ohromné zjištění pro mě bylo to, že muži mají rozčleněn mozek na krabičky. Každá krabička je samostatný okruh a ten je striktně oddělen od ostatních částí mozku (krabiček). Když „vytáhnou“ krabičku „čtu noviny“, tak prostě čtu noviny a je úplně přirozené, že nedělám nic jiného. A to, že neslyším manželku či děti, není nějaká moje nedokonalost, nebo úchylnka, ale prostě fakt. Když potřebuji „vytáhnout“ krabičku „hovořím s ženou“, nejprve musím zavřít krabičku „čtu

noviny“, pak restartovat mozek (chvíli počkat) a následně vytáhnout krabičku „hovořím s ženou“, až pak se mohu teprve naplno věnovat činnosti „hovořím s ženou“. Ale co je nejužasnější, je moje zjištění, že muž má krabičky velké a malé. Ty největší jsou pak krabička „nic“ a „sex“. A krabičku „nic“, tak tu vytahuji ze všeho nejčastěji... Kdo by chtěl zjistit víc o krabičce nic, ať hledá na internetu heslo „box of nothing“.

Co mě zaujalo nejvíce na manželském setkání?

Otevřenost. Otevřenost manželských párů ke sdílení o svém životě. Každou z přednášek přednášel jiný manželský pár. To, s čím se sdíleli, mi následně pomohlo v malých skupinkách, kde jsme byly vždy maximálně čtyři páry, o daném tématu otevřeně hovořit. Když jsem na přednášce slyšel to, že i druzí zažívají podobné situace, podobná selhání, podobné výhry, tak to mě inspirovalo a pomohlo více a lépe pochopit situace, které se dějí v mém manželství. A následně posunout moje vzorce chování někam dál. Tedy aspoň se snažit je posunout.

Na konci celého týdne jsme dělali „manželskou maturitu“, kdy jsme chodili po krásné zámecké zahradě od jednoho úkolu k druhému a mohli si s manželkou ujasnit některé věci. A opět jsme si mohli nyní v soukromí říct stejný manželský slib, který jsme si slíbili v den svatební. Nakonec nás ještě čekala cesta do místní kaple, kde každému manželskému páru bylo zvěstováno „Áronské požehnání.“ Při následné mši jsme si všichni dohromady připomněli svoje manželské sliby. Tolik nastrojených manželských párů včetně krásných květin jsem pohromadě nikde neviděl.

Bylo to úžasné!

Trochu statistiky na závěr: Tématem celého setkání bylo „Po stopách Starého zákona“. Proto jsme na fotce se ženou v takovém oblečení. Na setkání bylo celkem 50 manželských párů z celé republiky, celkově nás bylo dohromady něco kolem 320, včetně dětí a „pečounů“ (pečovatelů o děti). Nejstarší manželský pár měl dohromady více než 150 let! Zaplnili jsme celé arcibiskupské gymnázium (a internát) v Kroměříži. Já osobně ochutnal šest druhů skvělého místního piva (moje žena chodila na pivko samozřejmě se mnou), snědl dvě ohromné točené zmrzliny (střední velikost byla tak velká, že se v jednom nedala sníst), a hlavně jsem byl po celou dobu se svojí úžasnou ženou! Tak nádherně a poklidně jsme si to celé užili.

Všem doporučuji! Neváhejte, místa jsou hned obsazená! Přihlaste se co možná nejdříve (ideálně již v únoru, březnu)! Kdo by chtěl získat více informací, může na webu: www.setkani.org.

Zde je pak asi dvacetiminutové video ukazující historii manželských setkání v Kroměříži - <http://vimeo.com/100498369>.

Miloslav Cahlík

Levoruký Ehúd

„Eglón seděl v chladném vrchním pokoji, určeném jenom pro něho. Ehúd k němu přistoupil a řekl: „Mám pro tebe výrok Boží.“ Eglón povstal z křesla. Vtom Ehúd vytrhl levicí od pravého boku dýku a vrazil mu ji do břicha. Za čepelí vnikl i jílec a tuk se za čepelí zavřel, protože mu dýku z břicha nevytáhl. Vyšel ven záchodem a prošel chodbou; dveře vrchního pokoje však za sebou zavřel na zástrčku.“ Soudců 3,20-23

Doporučuji přečíst celý Ehúdův příběh v Sd 3,12-30, je fascinující. Ehúd nevládl pravou rukou, což je u příslušníka pokolení Benjamín (to znamená Syn pravice) docela průšvih. Byl pravděpodobně outsider a nikoho by nenapadlo, že záchrana národa přijde zrovna z jeho rukou. V podstatě jediný otazník, který nad tímto textem mám, je: kde pořád bere Hospodin ten smysl pro humor a tak překvapivé, až paradoxní nápady. Ehúd byl ale šikovný, uměl si zhotovit vlastnoručně dýku pro leváky a jeho leváctví mu také poskytlo taktickou výhodu. Když měl jít ke králi, moábskému usurpátorovi Eglónovi, přinést obětní dar, strážé prohledávali jako každému ozbrojenému pravákovi jen levý bok. On však, coby levák, měl ozbrojený pravý bok. Dýka byla krátká a vnikla tlustému Eglónovi celá do břicha. Opět velmi promyšlený tah – nebylo na první pohled jasné, že je král mrtev. A Ehúdův únik záchodem je na celé věci nejkurióznější a děti mají tento příběh moc rády. Představují si, že hlavní hrdina skáče šipku do porcelánové záchodové mísy. Ve skutečnosti však musel prolézt něčím jako kadibudkou na Blažkově, která ovšem byla v královském paláci ve skalní stěně a neústila do žumpy, ale exkrementy padaly po skalní či hradní stěně někam do hlubin příkopu – aspoň že tak. Dveře králova pokoje tedy byly zavřené zevnitř a strážé měly za to, že si král nepřeje být rušen. Doslova se tam píše, že se načekaly až běda. To poskytlo Ehúdovi náskok a čas zmobilizovat Izraelce k ozbrojenému puči, a tak se vymanili z područí Moábců.

Asi tušíte, že nad podivným příběhem Ehúda visí ještě mnoho otazníků. Já jsem jej ale vybrala jako zástupce všech starozákonních masakrů ve jménu Hospodinově. Musím říct, že v knize Soudců jsou ty nejzajímavější a slavné činy Božích reků páchaný těmi nejprapodivnějšími nástroji: Šamgar pobíjel nepřátele trojzubcem na pohánění dobytka, Samson oslí čelistí, Jáel probodla hlavu nepřátelského vojevůdce stanovým kolíkem. Ale největší otazník nad Bibli máme asi všichni v tom, jak je možné, že toto násilí náš milující a laskavý Bůh nejen dopouští, ale vyžaduje, nařizuje, dává k němu síly, vnuká k němu nápady svým Duchem. Jak je možné, že tak bezostyšně v Bibli stojí verše, jako Hospodin vám vydal do rukou vaše nepřátele (v. 28), po kterých vždy následuje

masakr spáchaný Božím lidem, nad kterým se dnešnímu civilizovanému člověku ježí všechny chlupy. Odpověď není jednoduchá. Jisté je jen to, že byla zkrátka jiná doba, jiní lidé, jiné hodnoty než dnes. Civilizovaný svět se vyznačuje tím, že si váží lidského života, lidských práv, pravdy a spravedlnosti. Když ve válečném filmu vidíme do tváře válečnému zajatci, který se loučí se životem a očima prosí o milost a jeho katu se ho zžělí a daruje mu svobodu, hudba graduje a my prožíváme vrcholný pocit humanismu. V době Starého zákona by se stejný čin hodnotil jako zrada na vlastním národu, rodině. Protože tento propuštěný, ať už stařec, muž, žena, dítě, by se vzápětí vrátil s hordou svých soukmenovců a vykonali by krutou pomstu na tom, kdo ho ještě před chvílí věznil. Ne. Ve Starém zákoně platilo: Zabij, nebo budeš zabit. To byl zákon života. Násilí bylo téměř jediným způsobem, kterak zastavit zlo. A Hospodin? Byl na straně toho, kdo ctil jeho pravidla. Kdo neobětoval jiným bohům, staral se o vdovy a sirotky, ctil manželství, rodiče, majetek a dobrou pověst druhého. Tomu vydával do rukou jeho nepřátele. Tomu dával příležitost k vítězství. Nevyužít jí by byla neposlušnost vůči Bohu a vlastizrada. Celé téma násilí v Bibli je samozřejmě z hlediska doby, kultury, etnického a náboženského kontextu mnohem složitější. Ale souhrnně asi platí, že ve Starém Zákoně se víra v Boha projevovala myšlenkou: „Dej mi sílu zabít a zastavit tak toto zlo“. Kdežto po příchodu Ježíše Krista se opravdová víra projevuje myšlenkou: „Dej mi sílu odpustit a tak zastavit toto zlo“. Tímto zákonem lásky se vlomil Boží Syn do lidských dějin a začal se psát nový věk. Problém násilí ve světě to ale neřeší. Která z těch dvou myšlenek se nám objeví v mysli, když nám někdo šlápne na kuří oko? Ve které epoše žije naše nejvnitřnější já? Oko za oko, nebo je už proměněné Ježíšem?

Katka Rybáriková

EVANGELICKÉ KOSTELY A MODLITEBNY

Bohutice a Litobratřice

Sbor ČCE v Miroslavi, původně reformovaný, jeden z nejmladších ještě tolerančních sborů (1848), má v současnosti čtyři kazatelské stanice, a to v Bohuticích (1897), Moravském Krumlově (Rakšicích) (1936), Troskotovicích (1946) a Litobratřicích (1959). O vlastním miroslavském sboru jsme již psali v Setkávání 2/2012 a o Moravském Krumlově v č. 8/2013 k jejich obrázkům na první straně obálky časopisu. Teď si povíme ještě dostupné informace o Bohuticích a Litobratřicích, už i proto, že o kazatelských stanicích se zrovna moc nemluví a nepíše, i když i tam se křesťansky žije, ale v diaspoře je to přece jen složitější.

Bohutice jsou malá obec asi se šesti sty obyvateli, 5 km od Miroslavi, a s kazatelskou stanicí, která má už více než stoletou tradici od 5.7.1897. Bratři a sestry se scházeli dlouho v rodinném domku bratra Schovance, až do jeho smrti, pak kazatelská stanice na krátkou dobu zanikla. V roce 1930 získala darem od tamní evangeličky pozemek k postavení modlitebny. Základní kámen

byl položen 22.4.1935, modlitebna byla v neuvěřitelně krátké době postavena a posvěcena 29. června 1935 a kazatelská stanice byla znovu zřízena. Náklad na stavbu činil 80 000 Kč. Toto společenství se zde schází stále. Na přelomu tisíciletí si bohučičtí upravili interiér modlitebny. Za druhé světové války se sbor nacházel v německém záboru, ale stanice nikoli, a tak byla

pod duchovenskou péčí tehdejšího filiálního sboru v Silůvkách. Bohoslužby se nyní konají dvakrát měsíčně.

Litobratřice jsou také pět kilometrů od Miroslavi, ale z jiné strany. Litobratřice byly spolu s Miroslaví za 2. světové války v záboru. Kazatelská stanice byla založena roku 1959. V polovině 60. let 20. století získala domek, který byl po adaptaci 25. června 1967 posvěcen, a tato modlitebna slouží sboru stále. Bohoslužby se zde konají každý týden.

Obtížné bylo válečné období, ale i pozdější doba, kdy většina členů sboru se zabývala zemědělstvím a prožila násilné združstevňování. Z farářů celého sboru chci jmenovat aspoň bratra Emila Ženátého (1946-1959), později faráře a seniora na Vsetíně, který dožil v Brně a zemřel náhle v roce 1994. Dalším velmi pracovitým farářem sboru byl Vladimír Kalus a pak i jeho milá manželka Jana. Miloval tento svůj sbor jako málokdo a i jeho stavební činnost, zvláště v kazatelských stanicích, byla více než příkladná. Tento statečný bratr, po více než třinácti letech po ztrátě státního souhlasu k vykonávání duchovenské činnosti, ještě do svého úmrtí v padesáti osmi letech mohl necelé dva roky sloužit v Brně-Židenicích. Za několik let jsme o něj třikrát žádali. Od srpna 1998 byl v Miroslavi farářem bratr Ondřej Titěra. Dobře jsme znali kurátora bratra Vlastimila Ryšavého, nynějším kurátorem je bratr Jindřich Mach. Po odchodu faráře Titěry je novým farářem sboru od 1. září 2014 David Sedláček.

Jiří Novák

Svědectví hudbou

Jsem hudebním skladatelem. Co to vlastně znamená? Co si konkrétně můžeme pod tímto strohým konstatováním představit? Pokud bychom vypsalí anketu se dvěma otázkami: kdo to je a čím se zabývá hudební skladatel, asi bychom dostali spoustu různorodých odpovědí. Určitě by převážila představa, že je to jedinec obdařený mimořádnými vlastnosti, které mu dovolí jen tak "mávnutím proutkem" vychrlit spoustu nádherné hudby, bez sebevětší námahy, prostě jen tak. Určitý předobraz máme v romantickém smýšlení, kdy se právě umělci považovali za elitní nenapodobitelné génie. I o Mozartovi máme představu, že mu to šlo "jako po másle".

Myslím si, že realita je jiná. Za jakýmkoliv "nadlidským výkonem" se skrývá především nadměrné úsilí, tedy pokud to popíšu trochu v dnešní době nepopulárně: spousta práce. Dále pak velká pokora, skrývající se v tom, že nemohu překročit sám sebe, tedy mohu vytvořit dílo tak kvalitní, jak jsem v tom konkrétním okamžiku zrovna schopen vytvořit. Jednou z důležitých podmínek krásného díla je radost prožívaná při jeho tvoření. Ta se určitě v případě hudebního skladatele přenáší i na posluchače. Myslím, že Stvořitel také prožíval nezměrnou radost, která je v biblickém textu vyjádřena trochu menším stupněm emoce: "viděl, že to je dobré". A hudební skladatel, jako i jiný umělec či tvořivý člověk je opravdovým obrazem Božím v tom, že je mu dán dar tvořit a prožívat podobnou radost z tvoření, jakou prožíval při Stvoření Bůh.

Co tedy hudebního skladatele přivádí k tomu, aby tvořil? Kde hledá inspiraci? Jak a podle čeho zpracovává téma? Jak se vůbec taková skladba píše? Na tyto otázky už každý ze skladatelů bude odpovídat různě. Není jediný recept, jak "správně" skládat. Důležitá je především víra, že to, co tvořím s upřímným srdcem, tedy z touhy vyjádřit nejniternější sdělení, které je nepopsatelné slovy, je to správné, to v daný okamžik nejlepší, co mohu skrze sebe a své schopnosti přinést na tento svět. Nemělo by tu být místo pro pochyby, vždyť kdo má "patent na rozum", že by řekl, že takhle to nemůže být? Spíš skladatel cítí, že určité místo by mohl ještě vylepšit a zpracovává ho do té doby, než si řekne: lépe už to nesvedu.

Jak se pak dostává hotová skladba k interpretům a k jejich posluchačům? Opět různé odpovědi. Ideální je, když interpret přímo osloví skladatele. Je tu totiž záruka, že přistoupí k interpretaci s láskou a ze všech sil a schopností se bude snažit to, co bylo skrze skladatele do díla vloženo, přinést posluchači. Krásné je pak, když například na premiéře skladby je tato láska k hrané hudbě přítomna a "vlní se v éteru" mezi pódiem a hledištěm.

A na závěr: jak se ve skladatelově práci projevuje křesťanská víra a naděje? V jakém smyslu je jejich tvorba křesťanským svědectvím či službou? Tady bude odpověď jednodušší. Stačí se podívat na tituly skladeb toho kterého skladatele. V nich se odráží jeho vztah k víře, křesťanství, atd. Podle soupisu díla ihned poznáte, jestli byl či nebyl skladatel osloven svědectvím Písma svatého, jestli se této výzvě nebránil a naopak přistoupil k dialogu s "vanutím" Ducha svatého. A toto "vanutí" pak směřuje skladatele k službě. Ano, je služebníkem, který přináší do tohoto světa krásu, radost a potěšení a svědčí o tom, kdo ho k této službě povolal. A pokud je upřímného srdce, činí tak s láskou a radostí.

Jan Meisl

NOVOZÁKONNÍ APOKRYFY

Novozákonní apokryfy III: Proroctví a apokalypsy 2

Po obecném úvodu v předcházejícím čísle Setkávání v této druhé části uvedu několik postřehů a zajímavostí z uvedené knihy. Něco je v „ústní tradici“, jiné se opakuje.

Závěť Adamova popisuje nebeskou hierarchii a dotaz Šéta k Adamovi. „*Jak se jmenuje to ovoce, které jsi jedl? Byl to fík!*“ V Gn 3,6 je zmínka jen o plodech, v lidovém podání je to jablko. V Otázkách Bartolomějových se objevuje několik zajímavých míst. Čteme tam o Ježíšově sestupu do pekel (do Hádu, Tartaru, Geheny), jak to známe z Apoštolského vyznání víry. Z Beliálova vyprávění o sobě a andělech čteme: „*Nejprve jsem se jmenoval Satanael, to znamená anděl Boží. Ale když jsem zneuctil Boží obraz, začal jsem se nazývat Satan, to znamená anděl pekelný*“. V tom vyprávění jsou zapsána také jména archandělů: Michaela, Gabriela, Rafaela, Uriela, Xathanaela. Z Bible známe Michaela a Gabriela. Dále Antikrist mluví o tom, jak vysílá lovit lidské duše... „*aby zlehčovaly kříž Ukřižovaného, vydávaly křivé svědectví...*“ V knize se též dovídáme o sedmém nebi, o tom, že Marie „*byla pannou před porodem a zůstala pannou i potom*“ (což je mariánské dogma) a je „*královnou panen*“. V textech je vícekrát trojiční vyjádření: „*Bartoloměj...dobrořečil Otcí a Synu a Duchu svatému*“. Z uvedeného spisu připomínám ještě, že se tam píše i o štole: „*Tu si Ježíš vzal štolu...*“ Ta je doložena jako součást liturgického oděvu v polovině 4. století, původně to bylo označení římských úředníků. V knize židovského učitele Elchasae čteme o druhém křtu: „*Pokud se, děti někdo spojil se zvířetem, s mužem, se sestrou či dcerou... a chce přijmout odpuštění hříchů... nechť je podruhé pokřtěn*“. Sekta Helkasaitů zase odmítá některé části Písma a zcela apoštola Pavla. Ze Zjevení Ezdrášova se dovídáme o řeckých vlivech: „*Bůh mi řekl... to, co je ode mne, totiž duše odchází do nebe, co je ze země, totiž tělo, se vrací do země, z níž bylo vzato*“. K tomu v Zosimově vyprávění se píše: „*A my víme, jak vypadá duše: Je jako světelná postava, tvarem úplně odpovídá svému tělu, jenom bez znaků mužství a ženství*“. Ze Zjevení Šadrakova se zase

dovídáme o velké hostině, při níž hostitel neměl sůl, nedalo se to jíst. Sůl nad zlato? Vidění Ezdrášovo uvádí komickou příhodu, jak odhalit Antikrista: „Antikrist totiž nemá kolena, takže je-li vyzván k modlitbě, nedokáže pokleknout“. Kdyby to bylo tak jednoduché, bylo by dobře! V 1. Zjevení Janově je představa o vzkříšení mrtvých, podobné myšlenky trápí některé lidi i dnes: „Slyš, Jane, každá lidská bytost vstane jako třicetiletá... všichni povstanou s jednotným vzhledem i jedinou velikostí. Každá lidská bytost povstane netělesná“. Otázky Janovy popisují Satanovo putování a vzpouru andělů (dle Iz 14), dále se zde mluví o celibátu a popisuje se znamení příchodu Páně. „Tehdy bude Satan... propuštěn ze svého žaláře a povede válku proti spravedlivým...“ O bitvě u Harmagedonu mluví nejčastěji svědci Jehovovi. V Izraeli ukazují údolí pod horou Tábor jako dějiště poslední bitvy. Ze Zjevení Mariina budu citovat slova připisovaná Ježíši: „Pán řekl Bohorodičce: Poslechni přesvatá..., jestli někdo vyslovuje a vyzývá tvé jméno, já ho neopustím ani v nebi, ani na zemi“. Pán ukázal trestané za potraty, kdo prokleli rodiče, jedli lidské maso, pykající nehodné kněze a jejich manželky, anděly, kdo leží v neděli jako mrtvolky místo aby šli na bohoslužby... Sibyliny věštby se skládají z několika knih. Po prvé jsem o nich slyšel jako dítě v Jiráskově Lucerně. Předpokládají zmar různých míst, Nerův návrat, potrestání zlých. Ve druhé knize čteme o odměně dobrých. To připomíná, co nám sliboval minulý režim: „Na zemi nebudou ploty a ohrady: vše bude patřit všem rovným a stejným dílem... Není tam chudák, není tam pán...“ Snad ještě něco ze Zjevení Tomášova o mši: „...Kněží mi budou obětovat s myslí plnou přetvářky. Tehdy kněží uvidí, jak lid odchází z domu Páně a obrací se ke světu...“

Uvedená kniha se zabývá apokryfní profetií a apokalypsou, které v žádném případě nepatří do biblického kánonu, ale často vycházejí z biblických knih a působí dojmem, že je doplňují.

Jiří Novák

OSOBNOSTI REFORMACE

Jan Adam z Víckova (1589 – 1627)

Pocházel z jedné z nejstarších a nejvýznamnějších rytířských rodin na Moravě. Rané dětství Jana Adama nebylo šťastné. Otec zemřel dřív, než ho syn mohl poznat, matka se o jeho výchovu nestarala a přenechala vše jeho poručníkovi, strýci Arklebovi z Víckova, bezdětném. Ten byl majitelem rodových statků v Cejkovicích a v Prusinovicích, tedy dosti majetný, aby se o synovce mohl vzorně postarat. Přijal Jana Adama rád a cele k němu přilnul. Arkleb, člen moravského zemského soudu, patřil k nejvzdělanějším a nejváženějším mužům na Moravě. Byl horlivým členem Jednoty, který ale zároveň finančně podporoval i ostatní evangelická vyznání. V době začínající rekatolizace si uvědomoval nebezpečí nejednoty evangelíků. Proto s dalšími nekatolickými pány usiloval o sjednocení evangelických vyznání podle České konfese.

Když nastal synovci vhodný čas na vzdělání, poslal ho strýc na italské university, aby získal potřebné vzdělání k předpokládané úřednické kariéře u dvora. Jan Adam byl mimořádně schopný student. Stopy, které zanechal při svém studiu, dosvědčují jeho inteligenci i zaujetí pro vědění. Tato ideální doba pro něho náhle skončila, když strýc zemřel. Nejen že se studiem byl konec, ale jako jediný dědic rozlehlého panství musel se v 19 letech vrátit domů, aby se ujal jeho správy.

Nejraději se věnoval bezstarostným rytířským zábavám, cestování nebo besedám se sousedy. Když ale na jeho statcích pracující novokřtěnci nebyli schopni zaplatit dohodnuté nájmy, prozíravě je snížil nebo i úplně prominul, aby neodcházeli. Věděl, že jejich pracovitost se mu vyplatí. Problémy hospodářské ho ale příliš nezajímaly, a tak jeho lehkovážná štedrost ho přivedla až k marnotratnosti. Na druhé straně jeho vztah k poddaným, vzdálený jakékoliv nadřazenosti, spolu se spravedlností a sympatickými vlastnostmi mu přinášela všeobecnou oblibu mezi lidmi.

Brzy se oženil s Mariánou z Bubna, z rodu stejně významného, jako byli Víckovští. Ta měla na rozdíl od manžela praktický smysl pro vedení panství i domácnosti. Převzala starosti o všechny manželův majetek a dokázala brzy manželovy lehkomyšlné ztráty nahradit. Doma, v Čejkovicích, platila stále ve vzájemných vztazích prostota dřívějších let i vzájemná rovnost mezi všemi. A tak u stolu čejkovického pána bylo vždy rušno. Kromě rodiny sedávali tu vždy úředníci a služebníci na statku, ale i přátelé a příležitostní hosté.

Mimo soukromých zájmů lákaly Jana Adama i záležitosti veřejného života. Ty se postupně i na Moravě komplikovaly, jednak postupujícím císařským tlakem na rekatolizaci, jednak odporem poddaných proti novým povinnostem, ukládaným pány. Jan Adam nemohl zůstat stranou. V roce 1615 byl povolán jako přísedící moravského zemského soudu a od té doby se účastnil důležitých politických jednání v Čechách i na Moravě. Postavil se jednoznačně na stranu těch, kteří chtěli Moravu připojit k českému povstání proti císaři (Ladislav Velen ze Žerotína). Počítal i s občanskou válkou. Z toho důvodu si vybral za své sídlo pevný hrad Lukov v Hostýnských horách (viz obrázek).

U moravských stavů dostal za svou činnost ve prospěch povstání naprostou podporu. Stejně si později získal i Valachy, kteří bránili své hospodářské a náboženské svobody v pohraničních horách proti tvrdým a neslýchaným robotním požadavkům jejich pána Albrechta z Valdštejna. Ten chtěl zlomit

neposlušnost Valachů vojenskou silou. Ale nepochodil, moravští stavové se postavili proti němu. Podle zkušeností, které s ním měli, považovali Albrechta za zrádce a zkonfiskovali mu majetek.

Po bitvě na Bílé hoře císař i na Moravě obnovoval dřívější pořádky. Jan Adam nezměnil své přesvědčení, nežádal o milost a prozíravě na čas emigroval. Valaši ale zahájili povstání, kterým brzy ovládli území svých hor. Když proti nim vytáhlo císařské vojsko, stáhli se do hor. Ale jakmile se jednotky nové protihabsburské koalice, tvořené Slezany s knížetem Jiřím Krnovským, českými emigranty a vojsky pána Horních Uher (Slovenska) Bethlena Gábora dostaly na Moravu, Valaši se připojili. Jan Adam už byl na Moravě a stal se uznávaným vůdcem Valachů. Jeho zásluhou bylo povstání koordinováno s akcemi koaličních partnerů. Jan Adam věnoval povstání všechno své úsilí. Pokud nebyl zaměstnán přímo bojem, pomáhal spojencům při tažení Moravou se zásobováním. A stojí za zmínku, že při tom povstalcům nerabovali potraviny selskému lidu, jak bylo dosud běžné, ale obraceli se na biskupské statky. Ty byly považovány za majetek krále Fridricha V. Falckého (mnohé z nich mu byly za povstání věnovány). V klidnějších dobách chránil Jan Adam s Valachy přechody hor do nitra Moravy.

Když však Bethlen při separátním vyjednávání dohodl s císařem příměří, koalice se rozpadla. Ani tento velký nezdar neodradil Jana Adama od jeho dosavadní činnosti. Neztrácel přesvědčení o úspěšnosti dalších událostí. K tomu bylo nutné i nadále udržovat spojení jednak se „zimním králem“ v Haagu, jednak s vůdcem české emigrace Ladislavem Velenem ze Žerotína v Berlíně, ale i s Bethlenem Gáborem, který se se svými oddíly pohyboval od Moravy až po Uhry. Tehdy se Jan Adam obětavě ujal funkce neúnavného posla a prostředníka mezi vzdálenými spojenci. Tak byla dohodnuta další velká protihabsburská koalice s Francií a Anglií, podporovaná Dány, znovu v součinnosti s Bethlenem Gáborem. Po nadějném začátku utrpěla dánská armáda v Německu porážku a pro nedostatečné financování nebyla schopna dosáhnout ani tato koalice svých plánů. To umožnilo úspěšný nástup Valdštejna s císařskou armádou, která bez velkého odporu postupně získávala zpět moravská města. Při následné pomstě vítězů byla exemplárně v Hranicích odsouzena k smrti řada měšťanů a sedláků (1627). Nakonec císařská armáda zasáhla proti posledním vzbouřencům, Valachům. Bránili se urputně při ústupu do hor, ale takové přesile nemohli odolat.

Koncem října toho nešťastného roku náhle končí zprávy i o Janu Adamovi. Tento oblíbený, obětavý, neúnavný a statečný muž, po Bílé hoře odsouzený ke ztrátě cti, hrdla a všech statků, na jehož hlavu byla několikrát vyhlášena vysoká odměna, nebyl nikdy zrazen a nepadl do rukou nepřátel. Zahynul při posledním zoufalém boji Valachů v horách, nebo v nich zemřel vysílením po tak náročném a vyčerpávajícím životě? Nemáme žádné zprávy o tom, jak a kde zemřel. Nedožil se ani čtyřiceti let.

Ladislav Hájek

Použitá literatura: P. Balcárek, Ve víru třicetileté války

Přijmi nás ještě i dnes

*Bože,
ze svědectví svého slova nám připrav potěšení,
ze svědectví své věrnosti nám poskytni
oporu, povzbuzení, útočiště,
když nás znepokojuje chlad a šero v našem vlastním nitru.
Přijímal jsi nás až dosud,
v čase radosti i tehdy, když nám bylo smutno či úzko.
Přijmi nás ještě i dnes.
Přijmi nás, Bože, i s našimi rozpaky,
nejistotou, pochybnostmi, zlými vzpomínkami.
To vše ti svěřujeme, svěřujeme se tobě.*

Držíme v ruce krásně vypravenou brožovanou knížku s divným názvem a poněkud neobvyklým obsahem. V čem je zvláštní?

Známe modlitební knihy určené na 365 dní roku, nebo modlitby uspořádané tematicky podle rozmanitých situací života a času, nakonec pak i agendy s vypracovanými bohoslužebnými částmi pro celý církevní rok, včetně modliteb.

Knížka „Přijmi nás ještě i dnes“ se však nevejde do žádné z těchto kategorií. Je jiná, velmi pozoruhodná, ale tak říkajíc monotematická. Co to jen toho bratra faráře Jaroslava Vítka napadlo vydat přes padesát modliteb z Blahoslavova domu, a to výhradně modliteb vstupních, pronesených v úvodní části bohoslužeb (před prvním čtením Písma) - nic víc. V naší duchovní literatuře něco takového myslím nemá obdobu.

Ale tady se našeho autora zastaňme. Toto vůbec nebyl jeho nápad! Ve dnech, kdy bratr Jaroslav po více než třech desítkách let intenzivní práce předával svou službu ve II. sboru nástupcům, zrodilo se mezi několika lidmi pod kazatelnu přání, které ostatně sami vysvětlují na přebalové záložce knížky:

„Téměř všechna kázání brněnského evangelického faráře J. Vítka zůstala posluchačům k dispozici v pravidelných tiscích. Není v nich ale zachycen bohoslužebný rámec shromáždění. Teprve uprostřed bohoslužby stojí však Slovo a svátost ve svém pravém „životním prostředí“. Ze všech liturgických podkladů jsme autora požádali přinejmenším o malý soubor vstupních modliteb a jsme vděční, že vzdor prvotním rozpakům tomuto přání vyhověl.“

Nešlo ve skutečnosti jen o „prvotní rozpaky“: Jaroslav Vítek tento podnět kategoricky odmítl! Nepokládal svou liturgickou produkci za pozornosti hodnou. Až po týdny trvajícím žadonění přátel, unaven, jim vydal něco textů - a vynucený souhlas. (Na začátku rozvažovali posluchači dokonce např. i možnost editovat podle existujících nahrávek některý kompletní cyklus jeho výkladů při biblických hodinách. Atd.) Ale nakonec se jako biblicky nosný a obsahem hutný jevil autorský výběr právě těchto modliteb z několika ročníků první dekády

našeho století. Pomýšlelo se na poměrně levné amatérské vydání v rámci sboru Brno II, nicméně zkrášené sérií realisticko-abstraktních fotografií připomínajících prostředí Blahoslavova domu (přislíbil se o ně pokusit renomovaný fotograf bratr Benjamin Skála). Předpokládali jsme samozřejmě poměrně dlouhý čas příprav tisku, s pochybou, jestli vůbec stihneme vyjít ještě letos. Ale když nakladatelství EMAN nečekaně vyjádřilo přátelskou ochotu tohoto rukopisu se ujmout, spadl nám kámen ze srdce. Uvítali jsme je jako profesionály s dokonalejší redakční koncepcí, vysokou úrovní typografie a se schopností edici uspíšit. Dnes je patrné, že jsme se v tom nemýlili.

K čemu má kniha sloužit? Grafickou podobou připomíná sbírku básní (jedna modlitba jedna strana!). Texty se na sebe netísí, všude dost prostoru. Volné plochy na každé stránce jakoby zvou – zastavte se: pro doznění modlitby a její domyšlení, pro vnitřní ztotožnění (se), pro vlastní pokračování. Tento druh rozjímající četby je jedna možnost, jak soubor využívat. Určitě nepůjde těch osmdesát stránek jen spěšně prolistovat.

Druhý užitek přinesou uvedené texty kazatelům/kazatelkám z řad farářů i presbyterů, ať přímým použitím některých modlitebních formulací, nebo jako inspirace k vyjádření samostatnému, o povzbuzení k liturgickým rozhovorům nemluvě.

Vstupní část shromáždění se v naší tradici podřizuje jistému vnitřnímu řádu (chvály Boží, vyznání vin, prosby o Slovo a Ducha). Proto Vítkovy modlitby nevycházejí především z lidských potřeb a nálad, nýbrž na prvním místě v nich nějakým způsobem stojí skutky Hospodinovy. Událost Ježíše Krista je u něj všudypřítomným základním pozadím, východiskem všech chval i proseb, aniž by to z nich vyčnívalo. Naopak – o všech velkých Božích skutečnostech, o bídě lidské i o naději věcí budoucích se tu modlitebník vyslovuje bez klisé, cudně, úspornými větami, v prosté pokoře, ba téměř plaše – ale o to naléhavěji a bytostněji. Snad náznak toho zaslechnete hned z titulu knížky: „Přijmi nás ještě i dnes“ (je to citát z poslední modlitby církevního roku).

Krystalická čirost těchto adorací, připomínající klasické kolekty ze 7. – 8. století, odpovídá potřebě pravdivého vyjádření víry v postmoderní době. Jejich myšlenková a jazyková vybroušenost klade na účastníka nárok. Co však, když do shromáždění zabloudil člověk z ulice, „nevěřící nebo nezasvěcený“, – nebyl toto příliš vysoký práh pro jeho příští kroky? Na to namítnu: A co když se tak právě možná setkal s tajemstvím Svatého, toho úplně Jiného, a mohl vyznat „Vskutku je mezi vámi Bůh!“ (1K 14,23.25)

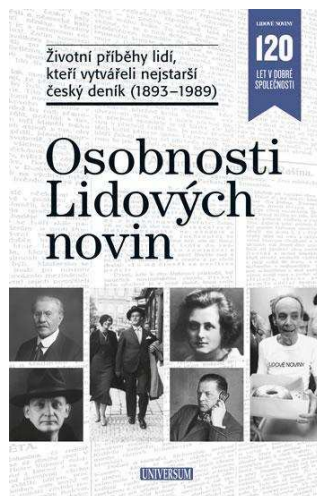
Chci vlastně na závěr ještě něco říct o třetím možném využití této knížky modliteb. Sám to tak dělám: Když se v neděli nebo v sobotní podvečer připravujeme do kostela, pootevrme si na chvíli některou stránku – stačí snad jen jedna –, a ve ztišení vyhlížejme povzbuzení a radost, že nám říkáno bývá: Pojdme do domu Hospodinova (Ž 122,1).

Ctirad Novák

(Z uvedení knihy modliteb bratra faráře Jaroslava Vítky „Přijmi nás ještě i dnes“ v Losově sále Blahoslavova domu 3. září 2014.)

Osobnosti Lidových novin

Mnohé čtenáře už od dětských let provázely Lidové noviny. Není divu, vždyť je to nejstarší český deník, který začal vycházet v Brně 16. prosince 1893. Vloni jsme slavili výročí 120 let od jeho vzniku. Během těch sto dvaceti let se na jejich tvorbě podílely stovky významných novinářů a redakce využila výročí k představení těch, kteří se do tradice listu zapsali zvláště vynikajícím způsobem. Možná jste o mnohých z nich četli na stránkách Lidových novin v minulém roce. Seriál měl velký úspěch, a proto se redakce rozhodla shrnout ho do knihy. Kniha vyšla letos pod názvem „Osobnosti Lidových novin“ v Knižním klubu v edici Universum. Podtitul zní: Životní příběhy lidí, kteří vytvářeli nejstarší český deník (1893 – 1989). Kniha končí životem Jiřího Rumla, jehož životním dílem jsou samizdatové Lidové noviny, díky nimž mohl být po listopadu 1989 prestižní český deník obnoven.

Najdeme tu pospolu zakladatele Lidových novin Adolfa Stránského i jeho syna JUDr. Jaroslava Stránského, který po první světové válce převzal řízení Lidových novin a v roce 1921 se stal jejich majitelem a pokračoval v jejich přetváření v prvotřídní žurnalistický podnik. Dokonce se mu v roce 1920 podařilo uchytit se s Lidovými novinami v Praze. Najdeme tu pospolu i hvězdy novinářství, jako byli Arnošt Heinrich, Ferdinand Peroutka nebo K.Z. Klíma, nejvýznamnější spisovatele doby Karla Čapka, Karla Poláčka nebo Viktora Dyka. Přední vědci do Lidových novin taky přispívali, jako Arne Novák, Václav Černý, Karel Absolon nebo Vladimír Úlehla. V minulosti zřídka najdeme příklad spolupráce hudebního skladatele s „jeho“ novinami jako v případě Leoše Janáčka a Lidových novin. Byl to letitý vztah, protože Janáček spolupracoval s redakcí od jejich založení v roce 1893 a poslední fejeton mu zde vyšel dva měsíce před smrtí. Nepřehlédnutelné je i Janáčkovo přátelství s redaktory Arnoštem Heinrichem a především s Rudolfem Těsnohlídkem. Nesmíme zapomenout na výtvarníky, kteří svými kresbami zdobili Lidové noviny, jako byli Ondřej Sekora, Eduard Milén, Hugo Boettinger nebo Adolf Hoffmeister. Pro chod každé redakce jsou nepostradatelní muži a ženy, jejichž jména pod články nenajdeme. V knize je pamatováno i na životopisné črty zapomenutých, jako byla Marie Fantová, Jaroslav Kolařík nebo Berty Zenatý.

Šestnáct autorů si rozdělilo jednapadesát osobností. Mezi autory jsou historikové, novináři, kritikové, spisovatelé a dramatici. Jsou to podle abecedy: Zdeněk Hazdra, Josef Chuchma, Miroslav Jeřábek, Ivan Klíma, Petr Kostrhun, Petr Lachmann, Tomáš Pěkný, Jiří Peňás, Lenka Penkalová, Jiří Pernes, Zbyněk Petráček, Viktor Šlajchrt, Josef Tomeš, Milan Uhde, Jiří Zahradka a Petr Zídek, který ty životní příběhy poskládal do knihy.

Autorům některých portrétů se podařilo najít doposud neznámé kapitoly ze života jinak dobře známých osobností. Mezi nejvýznamnější objevy tohoto druhu patří soudničky, které v Lidových novinách v roce 1929 publikoval Jaroslav Seifert, a karikatury Jiřího Voskovce, které pro „Lidovky“ kreslil ve 20. letech.

Osudy mnoha z jednapadesáti osobností byly velmi dramatické, někdy i tragické. Přispěla k tomu doba poznamenaná dvěma světovými válkami, hospodářskou krizí a nástupem komunistické diktatury. Dnes se tisk změnil, máme rozhlas i televizi, internet i mobily. Přesto číst životní příběhy lidí vytvářejících Lidové noviny stojí za to. Nepřelousknete to v jednom zátahu, ale kniha vás obohatí, dozvíte se mnoho nového z brněnské historie a mnoho nového o brněnských osobnostech. Ředitel redakce Lidových novin Veselin Vačkov a redaktor sobotní přílohy Orientace Petr Zídek napsali v úvodu ke knize na cestu za čtenářem: „Přestože dnes žijeme v mnohem klidnějším čase, s našimi předchůdci nás spojuje to hlavní: snaha vytvářet chytré noviny, které pomáhají svým čtenářům s orientací ve světě.“

Eva Šimková

CESTOVÁNÍ

Carnuntum

Významné události z raného křesťanství máme spojeny se vzdálenými místy, jako je Jeruzalém, Řím nebo Cařihrad. Proto mne překvapilo, když jsem na takové místo narazil mezi Bratislavou a Vídní. Je to Carnuntum, ve 2. až 4. století hlavní město římské provincie Pannonia Superior. Sem na den 11. listopadu 308 svolal císař Dioklecián konferenci čtyř císařů, která se stala historickým mezníkem světových dějin. Pod jeho vedením se tu setkali císaři Galerius, Maximinus, Licinius a Konstantin (později zvaný Veliký), kteří potom vládli ve čtveřici (tzv. tetrarchiát) Římské říši. Jejich toleranční edikty změnily krátce na to navždy osud světa. 30. dubna 311 vydal císař Galerius „Toleranční patent Nikomédie“, který byl vůbec prvním zákonným dokumentem o toleranci křesťanstva. V roce 313 tento edikt Konstantin a Lucinius rozšířili vydáním „Milánské dohody“, která zabezpečovala svobodnou volbu pro všechna věrovyznání.

Základ pro tento, jeden z nejvýznamnějších zvrátů v dějinách lidstva, byl položen právě v Carnuntu. Jako vzpomínku na tuto významnou událost Piero Bordin v rámci projektu „Císaři změnili v Carnuntu svět“ navrhl monument, který je součástí Archeologického parku Carnuntum.

Carnuntum, hlavní město římské provincie Pannonia Superior se rozkládalo v 7 km dlouhém pásu mezi dnešními městečky Bad Deutsch-Altenburg a Petronell-Carnuntum při hlavní silnici z Bratislavy do Vídně na pravém břehu řeky Dunaje, který tvořil přirozenou hranici Římské říše. Od 19. století zde probíhá archeologický výzkum, který odkryl základy kamenného tábora o rozloze asi 18 hektarů, sídla 15., později 14. římské legie, a dvou civilních měst, která vyrostla kolem tábora, a dalších římských staveb. Většina vykopávek byla opět zakryta, několik objektů tvoří archeologický park.

Jako první jsme navštívili odkrytý amfiteátr vojenského tábora, který sloužil jak pro výcvik legionářů, tak pro gladiátorské zápasy pro lid, které zde lze občas shlédnout i dnes. Hlavní část „Muzea v přírodě“ je v městečku Petronell-

Carnuntum, kde se nachází již zmíněný památník, model celého římského města a hlavně několik rekonstruovaných římských staveb. Člověk se může projít několika obytnými domy s podpodlahovým topením a atriem. Působivá je i Villa Urbana, ve které se scházely horní vrstvy obyvatel města. Nejsilnější dojem však zanechají rekonstruované římské veřejné lázně. Sály s horkou i chladnou vodou, šatny, jídelna, kuchyně

atd., překvapí společný záchod se splachováním, kde se Římané při konání potřeby bavili.

Na východním, druhém konci římského města, dnes Bad Deutsch-Altenburg, stojí budova Musea Carnuntinum, kde jsou vystaveny nalezené předměty, mapky, modely staveb, pohanské svatyně i baziliky, atd.

Vstup do uvedených tří objektů umožňuje kombinovaná vstupenka za 12 €. Volný vstup je do druhého odkrytého amfiteátru Petronell, zvenčí si lze prohlédnout základy velkých veřejných lázní. Za železniční trať se do dnešních časů zachovala „Heidentor“, polovina vstupní brány do římského města.

Vedle památníku na přelomovou událost z počátků křesťanské církve lze návštěvu tohoto místa vřele doporučit, atmosféru antického Říma lze zde nasát jako málokde jinde.

Jan Franců

LIDÉ VE SBORU

Brno I

2. 9.	Helena Dvořáková	20 let
3. 9.	Jaroslava Velebová	85 let
4. 9.	Ivana Buřiková	50 let
4. 9.	Dobromila Kopřivová	92 let
5. 9.	Alena Pešinová	40 let
9. 9.	Vít Navrátil	72 let
10. 9.	Pavel Ondra	40 let
10. 9.	Tomáš Vojtíšek	75 let
12. 9.	Lubomír Müller	60 let
13. 9.	Milena Lokajová	76 let
15. 9.	Jindřiška Fleischerová	77 let
15. 9.	Adam Hladký	90 let
15. 9.	Zita Mlejnková	20 let
16. 9.	Věra Lorencová	71 let
18. 9.	Ludmila Vacková	92 let
24. 9.	Lýdie Gallusová	60 let
24. 9.	Fridrich Polák	76 let
24. 9.	Pavel Wolf	40 let
25. 9.	Jan Sláma	73 let
29. 9.	Dušan Marek	77 let
29. 9.	Richard Uhl	72 let
4.10.	Božena Vondrová	88 let
5.10.	Emílie Čermáková	60 let
6.10.	Jaroslav Sochorec	81 let
9.10.	Jiří Zíma	40 let
10.10.	Zdeněk Nykodým	60 let
10,10.	Julie Štefflová	91 let
12.10.	Věra Měšťanová	76 let
12.10.	Jaroslava Stratilová	84 let
20.10.	Jiřina Setínská	92 let
21.10.	Dana Bářová	40 let
22.10.	Miroslava Priknerová	60 let
22.10.	Jana Šedivá	30 let
24.10.	Vilma Velebová	50 let
26.10.	Vladimír Celer	82 let
26.10.	Vladimír Kropáč	74 let
26.10.	Jana Zlámalová	72 let
28.10.	Miloš Šedý	72 let
29.10.	Alena Skalníková	71 let
30.10.	Eliška Pilátová	78 let

Brno II

3.9.	Vlasta Brodská	89 let
3.9.	Jarmila Mauerová	89 let
3.9.	Eva Ludvová	70 let
5.9.	Bedřich Gottvald	94 let
5.9.	Ludmila Hančíková	91 let
8.9.	Miroslav Makovský	79 let
9.9.	Jan Pejta	60 let
9.9.	Martin Elstner	30 let
10.9.	Kamil Boháč	86 let
14.9.	Markéta Kosařová	72 let
14.9.	Vlastimila Ryšavá	60 let
14.9.	Tomáš Bouda	30 let
16.9.	Lidia Pospíšilová	78 let
16.9.	Alena Navrátilová	73 let
18.9.	Milada Červinková	73 let
19.9.	Barbora Pálková	20 let
20.9.	Marie Klusáková	89 let
22.9.	Marie Šomková	87 let
22.9.	Věra Hrazdírová	85 let
23.9.	Mart a Pánková	91 let
23.9.	Eva Prudká	84 let
23.9.	Věra Hartlová	71 let
24.9.	Gizela Studnicová	86 let
26.9.	René Pikna	50 let
27.9.	Věra Pelcová	70 let
29.9.	Hana Berková	77 let
2.10.	Jan Šimsa	85 let
4.10.	Hana Dvořáková	72 let
5.10.	Milena Šimsová	82 let
7.10.	Miluše Nováková	84 let
7.10.	Milan Řádek	83 let
9.10.	Jiří Podrábský	74 let
9.10.	Zdena Urbanová	72 let
12.10.	Zdenka Králová	84 let
13.10.	Blanka Sedláčková	78 let
14.10.	Jana Burešová	73 let
14.10.	Jeanette Absolonová	40 let
15.10.	Vlasta Studeníková	79 let
16.10.	Helena Vašíčková	87 let
16.10.	Albína Skutková	83 let
16.10.	Jarmila Jílková	79 let
17.10.	Drahuše Musiolová	94 let
17.10.	Květoslava Průchová	87 let

Pokřtěni byli:

14.9. Lukáš Brabec, nar. 2014

Oddáni byli:

19.7. Eva Orlová
a Matthew James Clarkson
26.7. Lucie Petříková
a Karel Viktorin
26.7. Markéta Říhová
a Pedro Rodriguez Dias Batista
16.8. Jana Mazáková
a Ondřej Hanzal
20.8. Hana Švábová
a Joel Hána
16.8. Vendula Cetkovská
a Jakub Trusina
6.9. Alice Škaloudová
a Stanislav Pištěk

Rozloučili jsme se:

8.7. Miluška Dostálová, nar. 1923
11.7. Alena Valentová, nar. 1927
12.8. Jarmila Baxantová, nar. 1925

17.10. Zdeňka Pustinová 82 let
19.10. Věra Bartušková 87 let
19.10. Emil Loubal 82 let
19.10. Jana Stolinová 60 let
20.10. Pavla Koutná 85 let
21.10. Robert Chlup 71 let
23.10. Vlasta Pindejová 88 let
23.10. Oldřiška Peňázová 81 let
23.10. Naděje Popelářová 71 let
23.10. Alexander Fikejs 10 let
24.10. Silva Hájková 80 let
24.10. Ivana Mičková 76 let
25.10. Olga Marková 75 let
25.10. Jana Olga Ulrichová 70 let
27.10. Božena Jirušková 71 let
27.10. Zdeňka Rohanová 60 let

Pokřtěni byli:

17.8. Klára Štěpánková, nar. 2013

Oddáni byli:

5.9. Jitka Rujbarová
a Pavel Mikšovský
6.9. Daniela Chalupníková
a Jakub Ryšavý
13.9. Mariana Firbasová
a Tomáš Bouda

Rozloučili jsme se:

2.7. Věra Vašíková, nar. 1922
26.7. Josefa Spáčilová, nar. 1925
4.8. Dagmar Mrňáková, nar. 1935

DÍKY A PROSBY

Pane náš, děkujeme Ti za dnešní nedělní ráno, ve kterém se můžeme znovu setkávat ve Tvém jménu. Děkujeme, že ve víře v Tebe nejsme osamoceni, ale že je nás víc, kteří se chceme navzájem sdílet o tom, jak žít mimo hranice tohoto kostela, o tom, jak jednáš v našich životech nebo třeba o tom, co jsme nezvládli a co bychom chtěli změnit. Děkujeme Ti také za uplynulé léto a čas dovolených, ve kterém jsme mohli prožít mnoho nových setkání, nových povzbuzení, a kdy jsme si mohli odpočinout a načerpat nové síly.

Vyznáváme také, že však ne vždy jsme byli dobrými bližními lidem okolo nás. Prosíme, odpusť nám a přikryj naše nedostatečnosti svou milostí. Pane, prosíme, pomoz nám vycházet ze zmatanosti do sebe samých a stávat se tak dobrými nástroji ve tvé ruce. Amen

Modlitba ze sboru Brno-Židenice z neděle 31. srpna

Kavárnička v říjnu

- 1.10. Poslech operních árií na CD
- 8.10. Promítání snímků z Řecka – bratr Jan Franců
- 15.10. Brno v proměnách času – malé zamyšlení Mileny Flodrové – uvede sestra Věra Bednářová
- 22.10. Konzervatoř
- 29.10. Volný program

Gospelové ekumenické bohoslužby

V neděli 19. října připravuje bohoslužby sedm církví v 10 hodin v kostele CČSH na Botanické. Káže superintendent ECM bratr Petr Procházka a zpívá Brno Gospel Choir s vysluhováním večere Páně společně.

Nový ročník kurzů Alfa

Bude zahájen ve středu 1. října v 18 hodin na Opletalově 6. Je určen všem, kteří by se rádi nezávazně seznámili s křesťanskou vírou a způsobem života. Pozvěte k nim, prosíme, ve svém okolí všechny ty, kdo by mohli mít o tento cyklus 12 večerů zájem, a přiveďte je mezi nás.

Hudební nešpory

Na neděli 6. října v 19:30 se připravují další hudební nešpory v Červeném kostele, při nichž budou účinkovat studenti a profesori z Církevní konzervatoře v Olomouci. Dobrovolná sbírka bude věnována Hospicu sv. Alžběty v Brně. Uslyšíme varhanní skladby J.S. Bacha, G.P. Pergolesiho, J. Myslivečka, F.X. Mendelssohna-Bartholdyho, zpívá Jana Jurenková a Anna Račinská.

Nešpory se konají za finanční podpory statutárního města Brna a Jihomoravského kraje. Biblické zamyšlení Olga Tydlitátová.

ZE STARŠOVSTVA

Brno I

Schůze tentokrát proběhla ve svižném a veselém duchu, i když bodů k jednání bylo po prázdninách mnoho. Naplánovali jsme bohoslužby, návštěvy a rodinné neděle. Staršovstvo se rozdělilo do pěti pracovních skupin a vyslechlo zprávy o zahájení většiny oblastí sborové práce. S radostí jsme přijali souhlas synodní

rady s prodloužením místa pastorační pracovnice pro sestru Marii Melicharovou (0,5) do konce roku 2015. Jako sborová sestra byla od července povolána na 0,5 úvazku sestra Bohuslava Járová. Příště se budeme věnovat návrhům na změny církevního zřízení, které připravil synod, a výběru vhodných kandidátů do nové synodní rady (volby budou v květnu 2015). Jednání o novostavbě fary na Pellicově zatím uvízla na mrtvém bodě. Je však připravena oprava krovu v kostelíku v Rychmanově, kde se čeká pouze na podpis smlouvy o příspěvku, který přislíbilo město Újezd u Brna. Rekonstrukce jídelny na Blažkově je před dokončením, v létě proběhla kolaudace a s výsledkem je všeobecná spokojenost.

Jiří Gruber

Brno II

Při své zářijové poradě staršovstvo podpořilo vyhlášení potravinové sbírky pro klientky azylového Domova sv. Markéty. Rozhodlo, že práci pastorační pracovnice s novým rozsahem a náplní bude od nového roku pověřena sestra Klára Němečková; dosavadní pastorační pracovníci, sestře Martě Vařílkové, vyjádřili presbyteři poděkování za její práci. Staršovstvo schválilo návrh na dokončení prací při rekonstrukci sborových místností a s ohledem na tyto práce schválilo návrh na dodatečnou změnu rozpočtu, který bude řádně předložen sborovému shromáždění.

Martin Horák

Brno - Židenice

Při své zářijové schůzi jsme zkontrolovali plnění úkolů z předprázdninového období a s potěšením konstatovali, že se provedla oprava oken a vymalování kostela. Zbývající opravy zvenčí kostela vyžadují lešení a budou provedeny snad do konce října. Při hodnocení sborového pobytu na Blažkově bylo konstatováno, že je třeba více dohlédnout na řádný úklid při předávání a rovněž informovat o případných nemocech vyžadujících zvýšená hygienická opatření. Na konci září, je plánován sborový výlet po tolerančních kostelích a ten je po dobrých zkušenostech z předchozích let již zcela obsazen. Naplánovali jsme i další podzimní akce, jako dětské bohoslužby, soustředění i koncert Chrapotu, dárkování a náměty na páteční setkání sboru. Jmenovali jsme též poslance na konvent a vyslechli finanční informace, které se zdají být příznivé.

Jana Slámová

TÝDEN VE SBORU

Brno I

Po – Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo 13.10.

Úterý:

15:00 DD Věstonická
16:30 dětský klub Ovečky
16:30 biblická hodina pro děti
19:00 příprava NŠ
19:00 modlitební setkání

Středa:

15:00 kavárnička
16:00 konfirmandi II.
18:00 mládež
18:00 kurz Alfa od 1.10.

Čtvrtek:

9:30 klub otevřených dveří 2. a 16.10.
17:00 biblická hodina

Pátek:

18:30 pěvecký sbor

Neděle:

10:00 nedělní škola
11:00 setkání na faře

Brno II

Po – Pá 8.30-11.30

Pondělí:

18:30 staršovstvo 13.10.
18.30 konfirmační hodina pro dospělé 20.10

Úterý:

19:30 střední generace
17:00 biblická h. Tišnov 14.10.

Středa:

13:00 Diakonie 1.,15. a 29.10.
14:00 biblické čtení DD Kociánka 8. a 22.10.
18:00 biblická hodina
19:30 mládež

Čtvrtek:

9:30 Křesť. služba 30.10
16:00 vyučování dětí
16:00 konfirmandi
17:00 dorost

Sobota:

9:30 DD Kociánka 4. a 18.10.

Neděle:

9:00 nedělní škola
10:00 setkání v Blahoslavově domě

Brno – Husovice

Středa:

18:30 mládež

Čtvrtek:

19:00 biblická hodina
20:00 staršovstvo 9.10.

Pátek:

15:30 Husovičtí vřeštani

Neděle:

9:00 nedělní škola
10:00 setkání na faře
18:00 Desert 12.10.

Brno – Židenice

Pondělí

16:30 biblická hodina pro děti v Blansku

Úterý:

15:30 BH pro děti
19:19 DŽES – Židenické setkání mladých lidí

Středa:

17:00 konfirmandi
19:00 biblická hodina v Blansku
19:30 staršovstvo 8.10.
19:00 Zpěvy a modlitby z Taizé 15.10.

Čtvrtek:

18:00 setkání ml.mládeže
19:00 biblická hodina

Neděle:

9:10 nedělní škola
10:00 setkání u kávy a čaje v modlitebně
18:30 pěv. sbor Chrapot

Brno I	Brno II	Brno - Husovice	Brno - Židenice
5.10. 16. neděle po Trojici BK Jiří Gruber ČK Jiří Gruber, <i>křest</i> Rch O. Tydlitátová, <i>křest</i> ČK 19:30 nešpory Olga Tydlitátová	BD Martin Horák Tiš Martin Horák	HU Štěpán Hájek <i>rodinné</i> ČK 19:30 nešpory O. Tydlitátová	Žd Pavel Kašpar, VP <i>Díkůvzdání zpívá</i> <i>ChraPoT</i> Bl Pavel Kašpar, VP
12.10. 17. neděle po Trojici BK Olga Tydlitátová ČK Olga Tydlitátová	BD Saša Hauserová VP Tiš Martin Horák, VP	Hu Štěpán Hájek	Žd Pavel Kašpar Bl Pavel Kašpar
19.10. 18. Neděle po Trojici BK Olga Tydlitátová 10:00 ČČSH Botanická <i>Gospelová bohoslužby</i> Petr Procházka, VP Rch Jiří Šimsa	BD Martin Horák Tiš Saša Hauserová	Hu Štěpán Hájek Ma Štěpán Hájek	Žd Marta Židková Bl Marta Židková
26.10. 19. neděle po Trojici BK Olga Tydlitátová ČK Olga Tydlitátová	BD Saša Hauserová Tiš Martin Horák	Hu Jaroslav Vítek	Žd Pavel Kašpar Bl Jan Asszonyi
2.11. 20. neděle po Trojici BK Olga Tydlitátová ČK Olga Tydlitátová Rch Olga Tydlitátová	BD Martin Horák Tiš Saša Hauserová	Hu Štěpán Hájek <i>rodinné</i>	Žd Pavel Kašpar, VP <i>zpívá ChraPoT</i> Bl Pavel Kašpar, VP
BK: Betlémský kostel v 8:30 ČK: Červený kostel v 10:00 Rch: Rychmanov v 14:15	BD: Blahoslavův dům v 9:00 Kuř: Kuřim v 10:00 Tiš: Tišnov	Hu: Netušilova 26 v 9:00 Ma: Maloměřice, Borky 7 DDS v 10:30	Žd: Židenice v 9:00 Bl: Blansko v 14:00